Ţuguilă 'n ţări străine

de **Mihail Negru**

VI

Vasu' acuma se pornise şi fugeà plutind pe Mare,
pe când micul Ţuguilă, stând afară, în picioare,
se-aşezase chiar în locul unde stà şi Căpitanul.

— «Vă rog, spuse Ţuguilă, vreţi să-mi daţi puţin ochianul?»...
— «Poftim! — zise comandantul, — dar, ascultă, băeţel,
ce vroeşti să faci cu el?»

— Vreau, răspunse Ţuguilă,
să-mi dau seama cam ce vreme
vom aveà 'n călătorie...» — «Lasă, dragă, nu te teme,
zise-atuncea Căpitanul... Vremea-arată foarte [bună!»
— Da, spuse, privind, căţelul, şi la noapte-o [s'avem lună...»
— Dar de unde ştii, l întreabă comandantul [cu mirare.
Asta ştiu doar marinarii... dumneata ai fost [pe Mare?»
— «Până azi n'am fost pe Mare, zise el spre [Căpitan,
dar am fost, acum în urmă, zburător [pe-aeroplan...
Am făcut, în România, chiar câteva curse mari,
cu Dorel, băiatul dom'lui Dumitrescu-Militari...»
— «Domnule, dă-mi voie atuncea să-ţi strâng mâna călduros!
Dumneata, precât se vede, eşti un tânăr valoros».
— «Mi s'a spus de multă lume, şi s'a scris [chiar prin ziare,
că al doilea, ca mine, nu e 'n România Mare!»
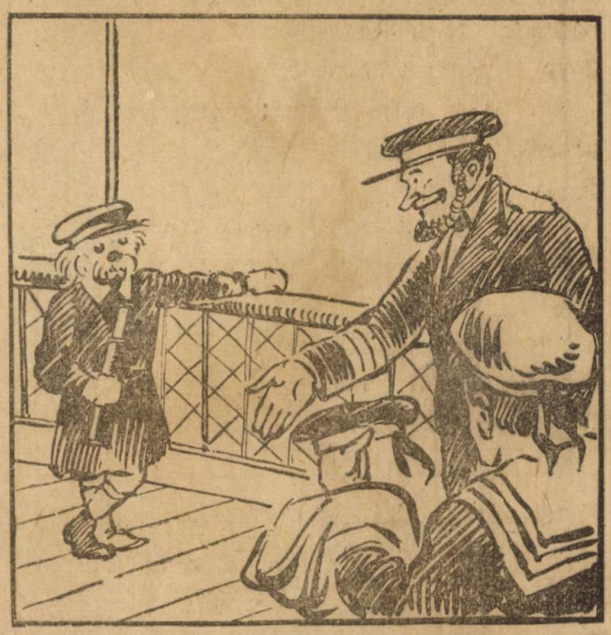
Salutându-l, comandantul zise atuncea:
— «Dragul meu,
eu gândesc că te trimise aci bunul Dumnezeu,
căci venind cam târziu astăzi, şi dând drumul [la vapor,
n'a avut timp să se suie ofiţerul ajutor.
Astfel, vasul a plecat
şi-ajutorul meu rămase fără voie pe uscat.
Bucuros de cunoştinţă, eu am să-mi permit [să ţi cer
să primeşti să fii, pe vasu-mi, ajutor de ofiţer...»